

nikov. Danes pogledimo samo jedno vrsto od teh, namreč mravlje, da vidimo, kje jih naj trpimo in podpiramo, kje pa pokončujemo in zatiramo.

Znano je, da se vsaj večja vrsta mravelj hrani poleg rastlinskega soka z različnimi žuželkami. To nam pride najbolj prav v gozdih in planinah, kjer bi nam bil največji sovražnik lubadar (na Pohorju mu pravijo knáver), borov rilčkar in premnogi drugi zajedavci. Gotovo je, ako se ta ali oni v obliki gosenice prikaže na svetlo, da je brž pri njem — mravlja, ki ga spravi v stran. In kolikrat vidimo, da cela truma mravelj z neumornim trudom vlačijo kako veliko gosenico ali črva! To nam priča, da so nam mravlje v marsičem koristne, zlasti v gozdih se nam ni bati, da bi se razni glodavci preveč namnožili, ako je dosti mravelj.

Po naših planinah skoraj ni mesta za vsesti, da ne bi bilo mravlje. Ne zatirajmo jih, temuč dajmo jim le samo mir, da imajo priliko se množiti. Neumno je torej in nespametno, na takih mestih mravljišča požigati, da uboge živalice vse osmojene poginjajo! Takšno ravnanje se imenuje mučenje živali, kar je po postavi prepovedano.

Toda vse vrste mravelj niso tudi v gozdu enako koristne. Najboljša je navadna rjava mravlja (*Formica rufa*), katera se navadno živi največ od škodljivih žuželk, le malo od rastlin. Stanuje vedno na prostem, skoraj nikoli v debelih dreves. Nasproti pa črna lesna mravlja (*Formica ligniperda*) votli drevesa in jih konečno izpridi. Nje torej ne moremo izgovarjati ali braniti, samo da se ji težko pride do živega. Drevo je namreč že davno votlo in razgrizeno od mravelj, predno mi moremo to opaziti.

To vse velja le v gozdu, kjer smo priporočali navadne rjave mravlje kot koristne. Drugače pa je to na njivah, (kjer pa navadno ne morejo obstati, ker se jim z oranjem gnjezdo razdere), na travnikih, posebno še na vrtih. Tam so povsod mravlje več ali manj škodljive, ker zemljo prerivajo, najbolj sladke rastline celo v zemlji ogrizejo, da na takšnem mestu ne ostane druga, nego še njih izjedi in ostanki. Pred vsem je škodljiva strupena rjavkasta drnovšćica, katera napravlja po suhih rebrih drobna gnjezda, katerih posebno kosci ne morejo trpeti. Da se te in jednake mravlje ne morejo preveč razmnožiti, treba jim vsako spomlad gnjezda razkopati, na njih mesto pa vsejati pepela. Ta bode prvič še ostale mravlje pregnal, drugič pa bode ondi pognala brzo trava, zlasti divja detelja. (Konec prih)

Sejmi. Dne 10. avg. v Lučah, Radgoni, Podčetrtku, Imenem, Slovengradcu, Celju, Št. Lovrencu na dravskem polju, Brežicah. Dne 11. avgusta v Turniščah. Dne 12. avg. v Veržeju, Št. Juriju v Slov. goricah in v Št. Lenartu v Slov. goricah.

Dopisi.

Iz Šentilja. (Kaj zopet hoče Pistor?) Pistor pobira prispevke po fari in zakaj? Pravi se, za cesarsko slavnost. Dobro. Slovenci so že priredili veličastno slavnost, kakoršne nikdar in nikoli ne more prirediti Pistor. Za slovensko slavnost se ni pobiralo po fari. Zdaj se pobira. V tej zadevi moramo Pistorja nekaj najprvo vprašati. Gospod Pistor, povejte nam, predno se bomo dalje menili, kako mislite obrniti denar, ki ga pobirate? Čuje se, da nameravate postaviti cesarjev kip kot spomin na letošnje leto. Če ga boste postavili s svojimi stroški, se ne branimo. Le postavite ga! Gospodu, ki nekaj drži na svoje plemenitstvo, ne bo vendar preveč par stotakov v ta namen darovati. Ali vi hočete bržčas postaviti tak kip s stroški naših ljudi, katerim je že itak huda za denar.

Čujte, gospod Pistor! Mislite, da bi bilo to po volji svitlemu cesarju? Če poznate željo svitlega cesarja, in poznati bi jo morali, ako nimate slabega spomina, saj neki pridno čitate časnike, potem pa boste že morali odnehati od take misli. Svitlega vladarja želja je, kakor znano, petdesetletnica naj se ne slavi, da se obklada ljudstvo, temuč da se koristi ljudstvu z napravami, ki povspešujejo njegov blagor.

Tudi se čuje, gospod Pistor, da hočete rabiti denar, da zasadih hrast. Gosp. Pistor, ali je res to? Bi bilo mogoče, da bi hoteli ob priliki, ko se spominjate blagega vladarja, ki tako želi mir med narodi, Slovence dražiti? A rekli boste, hrast naj bo cesarski hrast. Pa kako se bo ločil od nemškega hrasta? Kako hočete zabraniti za vse prihodnje čase, da ne bi bil ta hrast povod preprirov med Slovenci in Nemci? Prišli bodo Nemci, natrgali si s cesarskega hrasta perja ter na ta način izzivali Slovence. Ze samo ta ozir, ako se količkaj opominjate plemenitega srca svitlega vladarja, vas mora naginiti, da takoj odnehate od te misli. Mi nismo zahtevali, naj se vsadi v slovenskem Šentilju lipa v spomin na to leto, a vi, g. Pistor ste že stopili brezobzirno pred nas, zahtevaje naj se usadi med Slovenci hrast. Tudi temu, da bi ga sadili na očitnem mestu, odločno oporekamo, ker je to protiavtstrijski način slavljenja. Avstrijski način slavljenja gotovo ni, ako slavi človek petdesetletnico, da izraža svoja čustva ne kot Avstrijanec, temuč kot german, goreč za vse nemštvo. Saj Avstrija ni vsa nemška, temuč tudi slovanska. Gospod Pistor, na to se že morate ozirati, ako hočete slaviti cesarsko slavnost na način, ki se spodobi za tako slavnost. Slovenci smo to storili pri svoji slavnosti. To je resnica in na tej ne bo niti pičice ne spremenilo sto in sto neslanih člankov v Marburgerci, v katerej se piše o slovenski šentiljski slavnosti vse drugo, le to ne, kar je bila. Marburgerca vam že ne sme služiti za vir, iz katerega bi se poučili o slovenski cesarski slavnosti v Šentilju.

Tudi se čuje, gospod Pistor, da hočete nabirati denar za obed. Pa gospod, ali vas ne bi bilo sram, pri taki slavnosti obedovati ob denarju ubovega šentiljskega Slovence, ki si služi svoj denar z žuljavimi rokami? Gospod, vam bi ponos na vaše plemenitstvo kaj takega pripustil? Upajmo, da se, kar se tega tiče, le samo čuje in da na govorici ne bo resnice.

Gospod Pistor, take reči se govorijo o Vas. Niste povedali, kaj prav za prav hočete. Ne gre le kričati, temuč tudi misliti. Ni še dosti, razbohnati po Tagespošti, da hočete slaviti cesarsko slavnost, temuč treba je tudi pokazati lepo, pametno, premišljeno izdelani načrt, katerega morajo tudi drugi odobriti ne vsled vašega pritiska, temuč vsled svojega avstrijskega prepričanja. Zapomnite si to! To zahtevamo od vas Šentiljčani.

Izpod Boča. (Nemške Studenice?) »Danes tukaj, jutri tam . . .« Te poskočne Stritarjeve pesni spomni se človek nehoté, ko prime za popotno palico. Kako prostega, srečnega čuti se človek! Kako zdrav se giblje in diha v čistem, oživljajočem zraku! Kako veselo je, videti lepe domače vasi, krepko slovensko ljudstvo! — Ta prijetna stran potovanja ima žalibog tudi marsikatero hibo, marsikatero preveč temno senco, ki napravi na popotnika slab vtis. Dragi bralec, gotovo ti ni neznano, da je po naši slovenski domovini še mnogo zaspanega ljudstva, mnogo zaspanih občin! Težko mi je pri srcu, ko korakam pod visokim, z bogatimi gozdovi pokritim Bočem, skozi lepe Studenice. Ko bi ne slišal tukaj govoriti slovenski, mislil bi že, da sem prišel med prave pravcate Nemce. Napisi so namreč ven in ven nemški. In vkljub bralnemu društvu taka zaspanost! »Kdo vtolaži mi srce . . .?« vprašam s pesnikom. To se prav lahko zgodi! Spoznal sem, da so Studeničani pridni, dobri ljudje in prepričan sem, da bodo vstregli moji želji in dali svoji trški občini popolnoma slovensko

lice. Vsi ponemčurjeni napisi, kakor: Kropetz, Wagen Remise & Stallungen, Wretzl, Mattuš, Wodenik, Müllermeister, Wratschko, Tischlermeister in še več drugih, kako lepo bi se glasili slovenski! Kaj ne, kmalu bo vse slovensko? Kajpa! Dragi Studeničani, bodite možje, storite to narodno dolžnost in »vtolažite mi srce!« Proč z nemškimi napisi!

Iz Ljutomera. (Izlet k Sv. Miklavžu.) Dne 28. julija napravil je tamburaški zbor Franc-Jozefove šole izlet v prijazni sv. Miklavž. V jutranjem hladu pohiteli smo na šolski grič, odkoder smo jo mahnili »čez hribe in doline« mimo kalvarije, kjer smo imeli lep razgled čez Mursko polje in velik del Slov. gorice.

O pol 10. sešli smo se pri cerkvi z drugimi izletniki, ki so se tudi pripeljali semkaj. Med sv. mašo, katero je pel č. g. kapelan Weixl, pela in odgovarjala je ljutomerska šolska mladina z občudovanja vredno točnostjo.

Po skupnem obedu zbrali smo se v okinčanem krasnem šolskem poslopju h koncertu, h kateremu je še prihitelo več odličnih gostov iz Ormoža, Središča, Huma itd. V mičnih besedah pozdravil je udeležence g. nadučitelj Šalamun ter otvoril koncertovanje s trikratnim »živijo« na presvitlega cesarja. Na to je vdaril vrli tamburaški zbor cesarsko pesem. Zdaj pa je sledila točka točki, med točkami vrstili so se govori, napitnice in petje. Divili smo se mlademu tamburaškemu zboru, ki je z neko nežno lahkoto izvajal strunam njih mile glase. Naj le omenimo znanih »Biserov« in »U posavskoj šumi«. G. učitelju Čehu, vodji tamb. zboru, moramo le čestitati na takih uspehih. Med govori č. g. kapelanov Brgleza, Weixla in Plepeca in gg. nadučiteljev, Šalamuna in Porekera navdajala nas je s posebno radostjo činjenica, da vlada med njimi sloga, da delujejo vsi na pravi podlagi po geslu: »Vse za vero, dom, cesarja!« Gdč. učiteljica Razlag iznenadila nas je s svojim dekliskim zborom »Sarafan«. Posebno pohvalo ste si stekli učenki Irma Repič in Tončika Herzog z duetom »Slovenka sem«. Še nekaj moremo omeniti. Poleg drugih gostov, kakor g. Rajha, blagajnika iz Gradca in g. Mikla, profesorja na Moravskem, gg. visokošolcev in bogoslovcev vdeležili so se izleta tudi stariši šolske mladine, s čimur so pokazali, da se strinjajo z učiteljstvom, da jim je mar blagor otrok, da pa jim je tudi mar, komu izroče svoje otroke. Le prehitro so nam potekle urice, ki pa ostanejo v prijetnem spominu vsem izletnikom, pa tudi šolski mladini miklavški, ki je občudovala v oblinem številu svoje tovariše in tovarišice iz Ljutomera.

Z Murskega polja. (Snujmo zadržuge!) Toraj vendar enkrat! Vrli zavedni možje osnovali so nam zadrugo. Prej smo imeli razne nemške in nemčurske trgovce, ki so se nam hlinili in prilizovali, ko so požirali naš denar. Ko pa je slo za narodno stvar, pri volitvah itd. pa so nam pokazali vselej dolgi nos. Zdaj pa ima kmet pri zadruzi vse, česar potrebuje, in sicer boljše in veliko bolj po ceni. Zadruga ima tudi kupčijo na veliko. Stopila je v zvezo z drugimi zadrugami. Kupuje in prodaja skupno žito, prašiče, perutnino itd. na določene tvrdke; za lepe naše konje ne goljufa zadržuganov več noben špekulant; naše ljutomersko vino prodaja se čisto drugače.

Postali smo v vsakem oziru neodvisni. Nemčurski trgovci, farmaceuti in sušmarji pa so odšli s trebuhom za kruhom — v rajh, kamor so se sprosili po burševskem očenašu v imenu Viljema II., očeta, in Momm-sena, deda, in pa svete pruske omike. Hajlo!

Ah, kje sem? — Zdajci se mi porogljivo nasmehlja skozi okno jutranje solnce v dobre-poljski zadrugi hiši. Toraj samo sanje! Sklenil sem prejšnji večer, da naznanim svojim rojakom, kak vtis je napravilo namé Dobropolje na Kranjskem; s kako urnostjo in požrtvovalnostjo vodi domačo zadrugo g. učitelj Fr. Jaklič (znani pisatelj Podgoričan). Namenil sem vam pokazati, kake lepe vspehe

ima zadruga, kako so navdušeni za njo kmetje iz daljne okolice. Ker so me pa prehiteli sanje, nočem vam baš ničesar več povedati kakor te sanje, ki se pa naj začnejo kmalu uresničevati na Murskem polju!

Iz Mislinjske doline. (Zgradba nove železnice.) Naši posestniki niso nič kaj veseli zgradbe nove železnice. Najlepše kose zemljišč jim bo nova železnica razcepila in tako njih vrednost zdatno znižala. Tudi ne dobivajo kmetje škodi primeren odškodnin za oddana zemljišča. Dasiravno so železniški podjetniki inozemci, dobivajo vendar mnogo zaslonbe pri merodajnih krogih, za ubogega domačina se pa nihče ne zmeni. Nekateri kmetje so bili prisiljeni po odvetnikih pritožiti se zoper prenizke odškodnine.

Enako prezirani so naši slovenski delavci. Ne bi li bilo opravičeno in pošteno, da bi se domačinom nudila prilika prislužiti si kak krajcar pri tej zgradbi? Toda temu ni tako. Naš delavec mora na tujem iskati dela, v njegovi domačiji si pa Lah i napolnjujejo žepe. In tudi med Lah i se dela razloček, prednost imajo oni iz blažene Italije, ki ždom bolj prija, avstrijske pa potiskajo v kot. Prišlo jih je mnogo iz južnih Tirol, pa ne dobilo zaslužka. Brez dela se klatijo po okolici. In jasna pamet nam pravi: kjer ni zaslužka, ni kruha in v sili se poslužuje človek mnogokrat sredstev, ki niso poštena. Vsled tega se nam ni čuditi pojavo v Št. Lenartu pri Mislinju, kjer je pred kratkim pod roparsko roko izdahnul nek trgovec svoje življenje. Več sumljivih Lahov je že vsled tega zločina v preiskovalnem zaporu.

Ta dejstva vznemirjajo celo mislinjsko dolino. S strahom se pričakujejo laški delavci, mnogi posestniki se oborožujejo, da branijo sebe in svoje imetje pred tujo roko. Zato opozarjamo politično oblast, da skrbi za to, da se razjarjeni duhovi pomirijo in vsi Lah i, ki nimajo dela pri železnici, odpravijo iz naše okolice.

Od Sv. Jederte nad Laškim. (Smrt.) Strašno hud in srecpretresujoč udarec je zadel našo župnijo. Na nagloma smo zgubili našega nam milega dušnega pastirja, preč. župnika, Jerneja Bogataja. Popolnoma zdrav in vesel je bil dragi ranjki še v ponedeljek 18. t. m. celi dan in tudi zvečer ni slutil nihče, niti on, niti njegovi domači o kaki bližajoči se usodi. Okoli 10. ure zvečer se je zaklenil gospod, kakor po navadi, v svojo sobo ter se spravljal k pokoju. Tudi drugi domači, njegova sestra, hlapec in dekla, so se spravljali tedaj k počitku. Vsi mirno zaspe in nikdo ni vedel, kaj se je v župnikovi sobi zgodilo.

Za drugi dan — v torek — je bila označena šolarska sv. maša ob pol 9. zjutraj. Šolski otroci in drugi ljudje so že prišli v cerkev, a gospoda ni od nikoder. Zato gre cerkvenik h gospodovi sestri povprašat po gospodu. Ta se zelo začudi, kako bi bilo mogoče, da bi morala danes klicati gospoda, ker je vedela, da gospod zgodaj vstaja in ji ga ni bilo treba še nikdar klicati. A vendar gre sedaj v bratovo stanovanje gledat, je li gospod še doma ali je morda že v cerkvi.

V svoje začudenje najde v spalni sobi posteljo še kakor jo je bila ona zvečer pripravila, a brata ni bilo tu. Na to stopi v drugo sobo, kjer najde gospoda še opravljenega, kakor je bil cel večer, na tleh ležati, z glavo pa malo na zid naslonjenega. Seveda se uboga ni nadejala najhujšega, začne ga tedaj klicati, a zaman, on je sedaj ne more več slišati, njegove oči se ne odpro več, on ne gane ne roke ne noge, bil je — mrtev.

Strah in groza jo prešine, ko vidi, da njeni ljubi brat ne živi več, in ne ve, kaj početi. Zato pokliče ljudi, a tudi ti od strahu ne vedo, kaj in kako pomagati, vse je zbegano. Še le po nasvetu gospoda nadučitelja, ki je brž iz cerkve prihitel, poslali so takoj v Laško po zdravnika, kateri je brž ko je bilo mogoče prihitel ranjcega pogledat ter je konstatairal, da je gospoda zadel mrtvoud in je bil

takoj mrtev. Saj je revež še dotlej, da je prišel zdravnik, imel svojo uro v desni roki, iz česa se da sklepati, da se ranjki gospod ni s smrtjo bojeval, ker bi drugače ura gotovo ne bila v roki ostala.

Prežalostna vest se po domači fari pa tudi v sosedne fare hipoma razširi. Njegovi prijatelji in znanci so prihiteli od blizu in daleč molit za zveličanje njegove duše ter vzeti slovo od svojega ljubljence. Vsakteri, kdor ga je prišel obiskat zadnjokrat, potočil je bridke solze za dragim in blagim gospodom, kajti, kdor ga je poznal, moral ga je ljubiti zaradi njegove odkritosrčnosti, ljubeznjivosti in kratkočasnosti.

In res, kako priljubljen je bil dragi ranjki, kazalo se je v četrtek, 21. t. m. na dan pogreba. Vkljub silno grdemu vremenu se v četrtek zjutraj in neizrečeno slabe poti, katero je povzročil silni naliv po noči od srede na četrtek, prišlo je ljudstva od blizu in daleč kakor ob cerkvenem shodu. 11 gospodov duhovnov prišlo mu je skazat zadnjo čast. Sprevod je vodil preč. nadžupnik in dekan dr. J. Ev. Žuža iz Laškega. Pevci iz Laškega so zapeli pred rakvijo srcepretresujočo, a krasno pesem »Nad zvezdami«. V cerkvi pa je govoril preč. g. nadžupnik tako ginljivo, da je pobožno ljudstvo kar na glas ihtelo in jokalo.

Po svetem opraviilu v cerkvi je prenehalo vendar deževati in sprevod se je počasi pomikal na mirodvor. Med dolgo vrsto pogrebcev nesli so možje in fantje krasne vence, katere so mu darovali njegovi čestilci. Na pokopališču so mu zapeli pevci v slovo še zadnjo pesem »Na grobeh«.

Tako smo spravili k večnemu počitku blagega gospoda v najboljši dobi človeškega življenja, kajti ranjcemu je manjkal ravno 1 mesec do 34 let.

Sicer se le malo časa pri nas, storil je vendarle za cerkev silno veliko. Lahko rečemo, vse, karkoli je bilo pri cerkvi, na pokopališču in v farovžu popravila potrebno, vse je ranjki župnik popravil ter spravil z jako velikim trudom in požrtvovanjem lastnega premoženja vse tako lepo v red, da je bilo veselje, ne le za nas farane ampak celo naš mil. knez in škof so se o birmi o vseh pripravah za lep in dostojen sprejem v cerkvi javno zahvalili.

Oh, sedaj pa, ko bi bil ranjki gospod največjih skrbij za delj časa rešen, poklical ga je Vsemogočni k sebi, nam v preveliko bridkost in žalost. — Sicer čaka smrt nas vsakterega, a večni Bog daj, da bi ne prišla tako nenadoma, kakor se je to pri našem preč. g. župniku zgodilo. Bog mu bodi milostljiv ter prizanesi njegovi duši, ako bi še imela kaj poravnati; mi pa, prijatelji in znanci njegovi ter ostali drugi čitatelji teh vrstic, prosimo Boga za zveličanje duše, ki nas je tako na nagloma morala zapustiti ter molimo za njeno izveličanje.

Razne stvari.

Domače.

(Imenovanje.) Č. g. Davorina Jurkoviča, župnika pri Sv. Petru blizu Maribora, je imenovala ondotna občina častnim občanom. Gosp. župnik je slavil preteklo nedeljo 25letnico svojega mašništva. — Trg Rogatec pa je imenoval prejšnjega ptujskega glavarja, dr. viteza Šererja, častnim občanom.

(Volilski shod v Ljubnem) priredi v nedeljo dne 7. avg. državni in deželni poslanec g. J. Žičkar, kjer bo poročal o svojem delovanju kot poslanec. Rojaki od blizu in daleč, udeležite se tega shoda mnogoštevilno!

(Državni in deželni poslanec g. J. Žičkar) neutrudno prireja volilske shode na različnih krajih Spodnjega Štajarja. Omenjenega poslanca nočemo zaradi tega hvaliti, ker vemo, da si šteje to v svojo dolžnost. A njegovim tovarišem, posebno

nekaterim deželnim poslancem kličemo: Posnemajte ga!

(Rodoljubom vsavinjski dolini.) Ker se vrši 6. in 7. avgusta v Žalcu za celo tamošnje konjerejsko okolišče, t. j. za okr. glavarstvo celjsko in slovengraško, premovanje konj in konjska dirka v proslavo cesarjeve vladarske petdesetletnice, želeti je, da se vdeleži premovanja konj in konjske dirke vse slovensko razumništvo iz Celja in vseh slovenskih trgov ter obilo slovenskega ljudstva posebno iz savinjske doline, da tako pokažemo svojo narodnost in lojalni čut, svojo ljubezen in vdanost do našega ljubljeneega cesarja.

(Prošnjo za slovensko vseučilišče v Ljubljani) so vložile občine Andrenci, Župetinci, Čagona, Smolinci in Sv. Andraž v Slov. gor.! Čast vrlim občinam pa tudi tamošnjemu odličnemu narodnjaku g. Šeguli, ki si je pridobil največ zaslug, da so se prošnje odposlale. Katere občine pa sedaj pridejo na vrsto?

(Iz Oplotnice) nam pišejo: Tukaj se snuje veteransko društvo, ki naj bi imelo namen buditi in razširjati patrijotizem med našimi slovenskimi kmeti in fanti. Kakšen bi bil tak patrijotizem, lahko sklepamo iz tega, da bi ga učili in širili naši oplotniški posili Nemci, ki so tako navdušeni za Wolfa in njegovo sodrigo, da bi najrajši v žlici vode potopili vsakega, kateri si predrzne Wolfovo postopanje kritikovati. — S tem društvom hočejo dobiti le sredstvo v roke, s katerim bi potem pod krinko patrijotizma širili med našim slovenskim ljudstvom svoje prusaške ideje in si ob enem ohranili vpliv, katerega jim naše vrlo napredujoče društvo »Sloga« vedno bolj izpodkopava. Pozor torej, slovenski kmetje, in nikarte obsedeti na limanicah, katere Vam nastavljajo vaši nasprotniki! Več o tem društvu pri priložnosti.

(Pogreb) rajnega g. Iv. Strgarja, c. kr. davkarja v Slovengradcu, je bil prav slovesen. Spremilo ga je sedem duhovnikov, mnogo raznih uradnikov, meščanov in drugega ljudstva k zadnjemu počitku. Šostanjski pevci so mu zapeli nagrobnico.

(Iz Ljutomeru.) Javno se moramo zahvaliti za toliko prijazen in sijajen sprejem, kateri je veljal ljutomerskemu tamburaškemu otroškemu zboru ob priliki izleta k Sv. Miklavžu. Naj velja hvala vsem, ki so se z nami družili. V prvi vrsti čast g. župniku Schwingerju, č. g. kaplanu Plepelecu, g. nadučitelju Šalamunu, kateri so za vsprejema sijajnost gotovo največ storili. Omenimo pa še tudi g. Simoniča ter se mu zahvaljujemo za izvanredno dobro potrežbo. Kar je bilo gostov, nemožno bi bilo, jih navesti vse po imenu, zadostuje naj to, da so prišli dragi nam iz Središča, Huma, Koga, Cvena, Gradca, Dunaja, da celo jeden iz Moravije. Tedaj še enkrat hvala vam vsem domačinom in tujcem, gotovo vam bodi, da nam ostane Sv. Miklavž, kakor ljubi dragi nam domačini in gosti v vednem najboljšem spominu.

(Iz saleške doline) se nam piše: Slavni okrajni zastop je letos dal napraviti čez Pako pri Velenju novi železni most, ki stane dobrih 8000 gld. Dali so mu ime »jubilejski most«. Dne 28. julija je bil od preč. g. dekana in odbornika okrajnega zastopa. Jakoba Lempla, slovesno blagoslovljen.

(Nova železnica.) Zgradbo nove železnice od Velenja naprej do Sp. Dravograda so prevzeli inozemci, Lah i; zaradi tega je med domačimi delavci velika nevolja.

(Novo streho) je dobil letos cerkveni zvonik v Škalah, katerega zdaj z bakrom pokrivajo.

(Književnost.) Večkrat nam dohajajo vprašanja, zakaj ne naznanimo vseh knjig, ki izidejo v slovenskem jeziku. Na to odgovarjamo, da naznanjamo vse knjige, ki se doposljejo našemu uredništvu. Da pa knjig, ki se našemu uredništvu ne doposljejo, ne naznanjamo, brani nam časnikarska navada in naš ponos. »Slov. Gosp.« ni neznan in tudi ne neznan list, zato ga spisateljci